

The background of the cover is a dark, moody illustration. It features a large, pale, full moon in a deep red, cloudy sky. In the foreground, a group of five children are shown from the chest up, looking towards the right with expressions of concern or fear. From left to right: a boy with glasses and a light blue shirt, a girl with dark hair in a purple and white striped shirt, a boy with blonde hair in a blue jacket, and a girl with blonde hair in a pink shirt. A fifth child is partially visible behind the boy with glasses. They are standing in a field with several sheep in the foreground. Some sheep have yellow eyes. In the background, there are bare trees and a fence. The overall color palette is dominated by reds, purples, and dark blues.

JASON SEGEL
KIRSTEN MILLER

ZABUDNUTÁ USPÁVANKA

~ NOČNÉ MORY! ~

~ ILUSTROVAL KARL KWASNY ~

Nočné mory!

Zabudnutá uspávanka

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.xyz.sk
www.albatrosmedia.sk



Jason Segel
Nočné mory! Zabudnutá uspávanka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

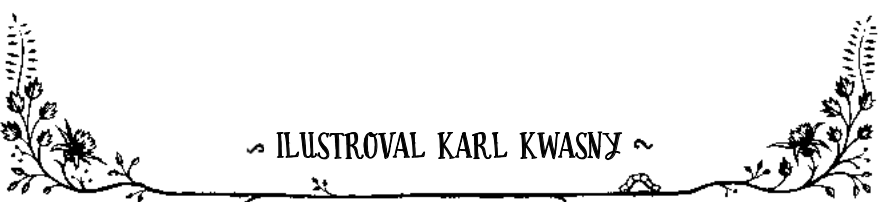

ALBATROS MEDIA



JASON SEGEL
KIRSTEN MILLER

ZABUDNUTÁ
USPÁVÁNKA

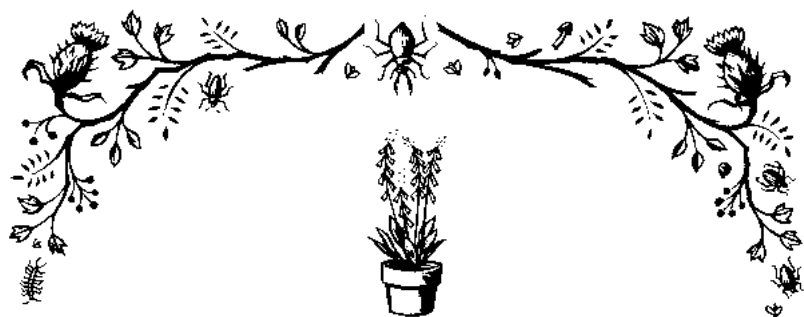
~ NOČNĚ MORY! ~



~ ILUSTROVAL KARL KWASNY ~

Ron Daly ako malý chlapec prežil
bombardovanie Glasgowa. Jeho zážitky z čias
vojny inšpirovali vznik tejto knihy. Jeho život
zasa každého, kto ho poznal.





PROLÓG

Zohla sa a nakukla cez kľúčovú dierku. Na druhej strane dverí sa tiahla chabo osvetlená chodba. Nemohla sa tam síce dostať, no vedela presne, kde sa nachádza: na druhom poschodí veľkého fialového domu v mestečku Cypress Creek, kde v troch spálňach spali štyria ľudia. Cez kľúčovú dierku ich pozorovala celý večer, dvoch chalanov s rodičmi. A v duchu si predstavovala, čo s nimi urobí, keď sa raz na druhú stranu predsa len dostane.

Po tisícikrát pomykala guľou, ktorá tam bola namiesto kľučky. Dokonca ňou aj pootočila, no dvere sa

neotvorili. Neboli len zamknuté. Boli zabarikádované. Veľmi dobre vedela, že práve preto, aby sa cez ne za nič na svete nedostala; o tom absolútne nepochybovala. Od ľudí žijúcich vo fialovom dome to mala čierne na bielom. Napísali jej list.

Hnev v nej blčal ako vatra. Zažmúrila oči a zaťala päsť. Nechty sa jej bolestivo zaryli do dlaní. Musí nájsť spôsob, ako ho ovládnuť. Ak by urobila jediný chybný krok, majitelia fialového domu vežu spolu s jej veľkým tajomstvom podpália a ona bude stratená. Zostáva jediná možnosť: čakať. Jej sestra dvojča ju skôr či neskôr určite nájde.

Nakoniec postávanie pri kľúčovej dierke vzdala a po schodoch vyliezla späť do veže. Majitelia domu síce zadebnili okná, no mesačnému svitu sa sem predsa len podarilo preklízať. Portál, ktorým sa sem dostala, bol otvorený. Podsvetie, územie nočných môr, ležalo hneď za ním. Desaťročia prechádzala z jednej strany na druhú, z jedného sveta do druhého. Až doteraz, keď sa jej v tom ľudia spiaci o poschodie nižšie pokúšajú zabrániť. Nikdy by jej síce nenapadlo, že sa im to niekedy podarí, no musela uznať, že to akýmsi zázrakom dokázali a podstatne narušili jej veľký plán.

Jediný kus nábytku, ktorý vo veži zostal, bol veľký dubový písací stôl, zrejme príliš ťažký na to, aby ho zniesli dole schodmi. Vyliezla naň a schúlila sa do matného obdĺžnika, ktorý naň nakreslil mesiac. Znovu vzala do ruky list, ktorý jej tu nechali. Nijaké obyčajné dievča by v tej tme neprečítalo, čo je tam napísané, no ona obyčajným dievčaťom prestala byť veľmi dávno.

Vážená ICK,

sme strážcami portálu a vieme, že rovnako ako my, aj ty máš moc ním prechádzať. V tom, aby si pokračovala v návštevách Sveta prebudených, ti nemôžeme nijako zabrániť. Urobíme však všetko pre to, aby si sa nedostala ďalej než po dvere tejto miestnosti. Ak sa o to pokúsiš, podpálime vežu so všetkým, čo sa v nej nachádza. Portál bude zničený a ty svoju sestru nikdy viac neuvidíš.

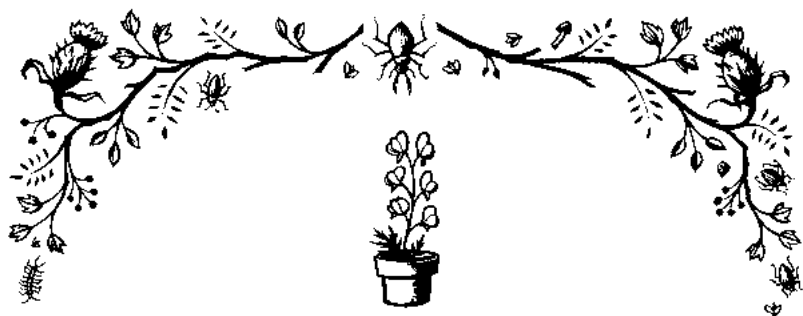
Dúfame, že sa strážcom Podsvetia podarí dolapiť vás a potrestať za hrozné zločiny, ktoré ste spolu spáchali. Do vtedy sa drž čo najďalej od našich snov.

Charlotte, Charlie a Jack Lairdovci



Charlotte, Charlie a Jack Lairdovci. Opakovala si v hlave. Tie mená patrili dvom chlapcom a dievčaťu, ktoré vyrástlo. Zaujímavé, že ten list podpísali iba traja ľudia – hoci v dome bývajú štyria.

ICK si bola istá, že vie, čo to znamená, a v momente vycítila svoju príležitosť. Traja z ľudí spiacich o poschodie nižšie vedeli, že príde. No ten štvrtý očividne nič netuší.



~ PRVÁ KAPITOLA ~

CHLPATÉ POTVORY

Len kúsok od dverí pozamykaných na mnoho zámkov spal Charlie Laird a prehadzoval sa zo strany na stranu. Keď v ten večer zatváral oči, veľmi sa na návštevu Ríše snov tešil. Nakoniec sa však ocitol na úplne inom mieste.

Spočiatku netušil kde. Nič nevidel. Bola tam tma ako vo vreci.

„Len neprepadni panike!“ nakazoval sám sebe. „Nezabudni, že pokiaľ ide o neznáme svety, si svojím spôsobom profík!“

Natiahol pred seba ruku a prstami opatrne hrabol do tmy. Okrem závanu vetra na dlani necítil vôbec nič.

Spravil krok bosou nohou a vzápätí začul mľaskavé srќknutie, keď ju ťahal z vlhkého bahna. Je niekde vonku, aspoň tým si mohol byť istý. Urobil ešte zopár nemeselých krokov, zastal a zavetnil. Teplý vánok, ktorý sa mu obtrel o tvár, so sebou privial zápach hnoja. V duchu zaúpel a dúfal, že zdrojom toho pachu nie je to, čo mu ločká medzi prstami na nohách. Strach síce ovládol, no toto bolo totálne nechutné.

Charlie znovu zodvihol nohu. Nevedel sa dočkať, až sa pohne z miesta. Uprostred pohybu však náhle zamrzol. Zazdalo sa mu, že čosi začul. Bol to len nepatrný zvuk – akoby ktosi nablízku ticho zakašľal. Prudko sa otočil, zmysly nastražené, a keďže v hustej tme nič nevidel, pozorne načúval, odkiaľ zvuk vychádza. „Haló?“ zavolať do temnoty. „Je tu niekto?“

Nehybne a so zatajeným dychom vyčkával – a zároveň sa desil toho, akú odpoveď dostane. V diaľke zaburácal hrom. Zdvihol sa prudký vietor. Nielenže bol vonku, ale jeho smerom sa hnala búrka.

Prešlo nekonečných pár sekúnd, no nikto neodpovedal. Zato sa čosi nablízku *pohlo*. Začvachtalo blato a vyšplechla voda: čosi alebo ktosi vykročil do tmy. Charlie stál bez pohybu a načúval zvuku krokov. Tá

tajomná bytosť sa pohybovala pomaly, no s jasným cieľom. A kráčala priamo oproti Charliemu.

„Je to len nočná mora,“ pripomínal si Charlie v duchu a zároveň si jasne uvedomoval, že čosi také už poriadne dlho nepotreboval. Dávno sa naučil, ako to vo svete nočných môr funguje a ako nad nimi zvíťaziť. Tentoraz to však bolo čosi nové a neznáme. Čosi bolo úplne inak.

Tajomná bytosť bola tak blízko, že Charlie zreteľne rozpoznal jej pach: splachovací záchod upchatý starým prepoteným svetlom. V nohách mu vytrvalo mykalo a s každým ďalším pohybom bytosti, ktorá sa rýchlo približovala, v ňom rástla zúfalá túžba dať sa do behu. Vedel však, že utekať pred nočnou morou je tá najväčšia chyba, akú môže človek urobiť. Bez ohľadu na to, akí ste rýchli, nočná mora vás nakoniec vždy dobehne. A tak, hoci sa skutočne hrozne bál, nezostávalo mu nič iné, než zostať stáť na mieste a ďalej čakať.

„Kto si a čo odo mňa chceš?“ ozval sa nakoniec a dúfal, že jeho hlas znie omnoho odvážnejšie, než sa práve cítil.

Počul, ako to čosi pred ním rytmicky škrípe zubami a v mysli sa mu opreteký začali vynárať tisícky obrazov

toho, čo by to čosi mohlo prežívať. Vtom začul zvuk, pri ktorom zvyšok sveta ustrnul.

Z diaľky k nemu doľahli tóny piesne. Nežný ženský hlas spieval uspávanku – uspávanku, ktorú Charlie veľmi dobre poznal. Tú, ktorú mu kedysi spievala mama, keď bol ešte malý a ona nažive.

„Mami?“ vykrikol Charlie a srdce sa mu rozbúchalo. „Mami, si to ty? Si tam?“

Neznáma žena ďalej spievala, akoby ho vôbec nepočula.

„Je tu tma! Nevidím ťa!“ zakričal Charlie znovu. „Nájdeš ma? Pomôžeš mi?“

Namiesto odpovede sa spustil lejak. Pieseň zanikla v hukote vody a treskote hromov spolu s Charlieho nádejou – keď sa mu o telo obtrelo akési obrovské zviera. Vykrikol a zdesene zaspätkoval, potkol sa a pristál na zadku v kaluži vody.

Natiahol pred seba ruky v márnom pokuse o sebaobranu a ústa sa mu rozťahli do výkriku plného hrôzy. Nemohol ani len tušiť, čo s ním tá beštia urobí, keď sa nachádza v takom beznádejnom rozpoležení. Vtom oblohu rozčesol oslnivý blesk a Charlie uvidel, že tá príšera, ktorá sa k nemu na dosah priblížila, nie je ani ná-

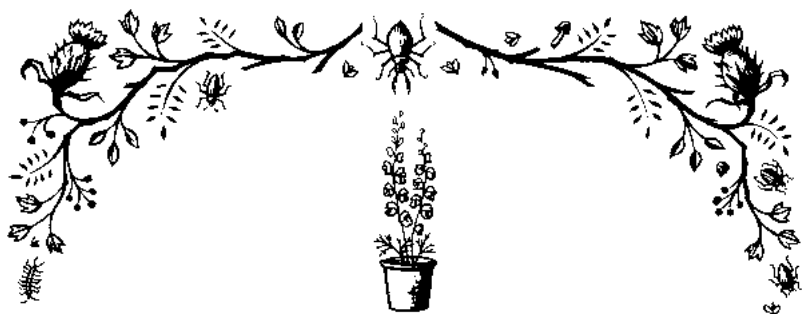


hodou sama. Bolo ich tam viac než desať. Dívali sa naňho zhora, pokojne prežúvali a nezúčastnene sledovali, ako sa plahočí v blate. Každá mala na výšku i na šírku vyše metra, srsť čiernu ako noc a planúce oči.

Boli to ovce, uvedomil si nakoniec Charlie. Čierne ovce, ako tie, o ktorých sa spievalo v uspávanke.

Charlie sa prudko posadil na posteli. Lapal po dychu a srdce mu išlo vyskočiť z hrude. Prikrývku aj pyžamo mal mokré od potu. Takú nočnú moru ešte nezažil.

Len čo sa trochu upokojil a srdce mu začalo biť o čosi pomalšie, nadýchol sa a konečne si uvedomil, v čom to bolo tentoraz iné. Táto nočná mora totiž nebola *jeho*. Bol skalopevne presvedčený o tom, že sa pred chvíľou ocitol uprostred nočnej mory kohosi iného. A nech bol snívajúci ktokoľvek, jedno bolo nad slnko jasnejšie. Či to bola ona a či on, veľmi, ale naozaj veľmi sa bál.



~ DRUHÁ KAPITOLA ~

NOVÉ DIEVČA

Charlie cítil, ako mu oťaželi viečka. Dnes ráno precitol už o štvrtej a viac sa mu zaspáť nepodarilo. Nikdy predtým ho ovce nijako zvlášť nezaujímali, no zrazu ich nevedel pustiť z hlavy. Prešlo odvtedy už osem hodín. Bolo takmer poludnie a práve plnil najdôležitejšiu špionážnu úlohu, akou bol za svoj dvanásťročný život poverený. A nedokázal myslieť na nič iné než na tie hrozné, zapáchajúce ovce.

Nazrel do medzery medzi knihami na polici pred sebou, ktorú si čo najnenápadnejšie nachystal. Dievča, ktoré sledoval, bolo stále tam. A hoci okupovalo počítač

v školskej knižnici už takmer hodinu, nikto sa mu neodvážil nič povedať. Keď ho Charlie zbadal vchádzať, srdce sa mu divoko rozbúchalo. Nevedel si ani len predstaviť, čo taký zloduch ako India Kessogová môže hľadať na internete. Výpredaj výbušnín? Kde sa dajú zohnať ľudozrútske potkany? Ktorý z jedov by sa dal primiešať do kečupu v školskej jedálni tak, aby na to nikto neprišiel? Nakoniec sa ukázalo, že po ničom nepátra. Dobrých dvadsať minút jej trvalo, kým prišla na to, čo s myšou, a keď sa jej to nakoniec podarilo, pustila sa do pozerania kreslených filmov. Tých najobyčajnejších, na ktorých by sa okrem nej uchechtával hádam len škôlkar.

Zazvonilo na hodinu. Čudné dievča vstalo a uhladilo si starosvetské šaty, ktoré malo na sebe. Tmavomodrá zástera a snehobiela naškrobená blúzka s červenou kraovatou pripomínali školskú uniformu.

Keď so škripotom zasunula pod stôl stoličku, z ktorej vstala, nikto ani nedýchal. Zavládlo mŕtve ticho, ktoré napriek tomu, že boli v knižnici, pôsobilo akosi neprirodzene. Ostatné decká mlčali ako zarezané. Zhypnotizovane civeli na dievča. Nie azda pre to, aby mu dali najavo, že to, čo má na sebe, už dávno vyšlo z módy. Vytriešťali naň oči v posvätnej hrôze. Každé

z nich totiž Indiu Kessogovú dôverne poznalo. Hoci nie z chodieb základnej školy v Cypress Creeku.

Dievča si nič nevšimlo, alebo ho to vôbec nezaujímal. Len čo začulo zvonenie, pozbieralo si svoje veci a ľahkým krokom vykročilo k dverám. Ostatní ostražito zostali na svojich miestach, len Charlie sa opatrne vydal za ním.

India kráčala školskou chodbou a zvedavo otáčala hlavu, akoby nechcela riskovať, že jej unikne nejaký detail. Zvedavo zastala pred automatom, kde sa dala za dolár kúpiť fľaša minerálky, a rozosmiala sa. O pár krokov ďalej vytrhla ktorémusi prváčikovi z ruky fialový kódový zámok a so záujmom ho študovala ako prírodný úkaz. Zbiera informácie, uzavrel pre seba Charlie. Keby len vedel, čo s nimi zamýšľa urobiť, vzdychol si v duchu.

Decká pred ňou zdesene ustupovali a kamkoľvek sa pohla, tlačili sa k stenám. Alebo čo najskôr šibli do najbližšej triedy a rýchlo za sebou zatvorili dvere. Jeden siedmak sa dokonca zavrel do šatňovej skrinky, keď nevidel inú možnosť úniku. Ani trochu sa svojim spolužiakom nečudoval. Po chodbách ich školy sa totiž pokojne prechádzala ich najhoršia nočná mora.

Charlie si rýchlo čupol za upratovací vozík, keď India nečakane zastala, aby pozorne preskúmala digitálne hodiny na stene pri zborovni, ktoré práve ukazovali poludnie. Nemohol uveriť, že od začiatku školského roka, v ktorom nastúpil do ôsmej triedy, ubehli ešte len štyri hodiny. Už teraz mu to pripadalo ako nekonečno.

Škoda, pomyslel si zronene Charlie, lebo okrem toho, že sa poriadne nevyspal, bolo všetko super. Charlotte, Charlieho nevlastná mama, im pripravila na raňajky jeho obľúbené palacinky. Úplne normálne palacinky, dozlatista opečené a sladké, bez jedinej stopy po ružičkovom keli. A Charlieho mladší brat Jack zistil, že definitívne vyrástol zo svojho obľúbeného kostýmu kapitána Ameriku a už sa doň nezmestí – vďaka čomu šiel do školy v úplne normálnom oblečení, ako úplne normálny chalan. A po ceste do školy im otec v aute rozprával zábavné príhody zo svojich školských čias a všetci traja sa na nich smiali, až sa za bruchá chytali. Najsmiešnejšia bola tá, ako sa Andrew Laird v prvý deň ôsmej triedy rovno pred najkrajším dievčaťom školy zohol, aby sa napil z vodovodného kohútika, a praskli mu pri tom gate.

Ešte aj keď si v to ráno Charlie sadal do lavice, veril, že v živote nemal lepšiu náladu. V jednej chvíli sa

však všetko náhle obrátilo. Z prednej lavice totiž začul sladký dievčenský hlások s britským prízvukom, ktorým sa predstavila ich nová spolužiačka. Povedala, že sa volá India Kessogová, hoci na tom zamak nezáležalo. Pre Charlieho to dievča bolo a navždy zostane INK.

India Nell Kessogová (INK) a jej sestra Isabel Cordelia Kessogová (ICK) vyzerali na prvý pohľad ako úplne normálne dvanásťročné dvojčatá. Vďaka čiernejšej fotografii sestier z roku 1939 Charlie vedel, že sa už dobrých osemdesiat rokov nemenia. Ako by sa pre ne zastavil čas a ony prestali starnúť. Netušil síce, akým zázrakom sa im to podarilo, no nejasne šípil, že s tým nejako súvisí tajomný maják, ktorý sa na takmer celé storočie stal ich domovom. Kamená stavba na pustom, vetrom ošľahanom skalisku pri pobreží v kraji Maine ukrývala veľké tajomstvo. Rovnako ako fialový dom, v ktorom teraz Charlie s bratom bývali, aj v majáku existoval priechod do Podsvetia obývaného nočnými morami.

Charlie dlho veril, že on, jeho brat Jack a ich nevlastná mama Charlotte sú jediní ľudia, ktorí dokážu



voľne prechádzať medzi Svetom prebudených a Podsvetím. Až kým nezistil, že ICK a INK to robievajú už celé desaťročia. Zrejme sa to začalo, keď boli ešte malé, no čas, ktorý strávili v Podsvetí, ich očividne navyždy poznačil. Len čo prestali rásť, pustili sa do spriatania diabolských plánov na zničenie ľudstva, a minulé leto sa im ich takmer podarilo uskutočniť. Spojili sa s odpornými škratoškretmi, ktorých vykázali ešte aj z Podsvetia, a s ich pomocou pašovali do Sveta prebudených *Sladký spánok*, kvapky, ktoré spôsobovali, že ľudia prestali snívať a zmenili sa na zombie pripomínajúcich Neprebudených.

Dosiaľ sa nikomu nepodarilo prísť na to, prečo si ICK a INK na spustenie svojho diabolského plánu vybrali práve Orville Falls, malé mestečko uprostred hôr neďaleko Cypress Creeku. A len čo sa im podarilo jeho obyvateľov premeniť na slintajúce a potácajúce sa živé mŕtvoly, obrátili svoju pozornosť aj tam. Prenikli do nočných môr Charlieho spolužiakov a susedov, a keď všetkých vydesili do takej miery, že sa báli čo i len zatvoriť oči, prostredníctvom škratošketov si na hlavnom námestí otvorili obchodík so *Sladkým spánkom* a ľudí presvedčili, že ten ich nočných môr navyždy zbaví.